

[Ole Bjørn Kraft.]

et lille Led i en Mekanisme, saaledes indrettet, at naar man trykker paa en Knap, saa staar den ene Del af Salen op, og saa sætter den anden sig, og omvendt. Den Tanke, at et enkelt Medlem skulde have fuld lige saa megen Ret som Ordførerne til at gennemdebattere en Sag, synes at ligge de Herrer ganske fjern.

Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at jeg for nogle Aar siden og gentagne Gange her i Tinget har stillet Forslag om, at Tingets Medlemsantal skulde nedsættes fra 150 til 100. Dette Forslag har ikke vundet nogen større Tilslutning, hverken indenfor mit Parti eller indenfor andre Partier. Men det, jeg gerne vil pege paa, er, at den Modstand, som det har mødt, har haft et Argument af nogen Vægt at fremføre mod Tanken, nemlig det Argument, at hvis man nedskar Antallet af Medlemmer i dette Ting, saa kunde der ikke blive Lejlighed til for de forskellige geografiske og folkelige Enheder at blive repræsenteret, saa kunde denne Sal ikke længere være det, som den skulde være, et fuldgyldigt Udtryk for det danske Folk i sin Mangesidighed i Sammenspillet mellem de forskellige Folkelag.

Det er den Indvending, jeg har mødt fra de Herrer Socialdemokrater og fra de Herrer Venstremænd, og i Dag ligger der paa Tingets Bord et Forslag, som gaar ud paa at hindre denne Mangesidighed i at komme til Orde, at ville indskrænke Talefriheden. De kære Mandater, dem skal man nok vogte sig for at faa nedskaaet; men man tager ikke i Betænkning at forhindre det, man agiterede for i en anden Sammenhæng, i at komme til Orde.

Derfor er der noget tragisk i at læse den Artikel, som Ordføreren for det ærede Retsstatsparti med Rette citerede, den gamle liberale Journalists Artikel, Hans Jensens Artikel i „Sorø Amtstidende“. Det var jo et Nødskrig, et Nødskrig fra en Tid, som han føler synker, et Nødskrig fra en Liberalisme, som ingen Steder har hjemme mere, og som efterhaanden mindst har hjemme, naar det drejer sig om den personlige Frihed, Ytrings- og Aandsfriheden, hos de Herrer fra de demokratiske Partier.

Men ejendommeligt er det, at denne Artikel, der tager denne voldsomme Afstand, ikke med et Ord nævner, at alle Taarer kunde have været sparet, al Klagen unødvendig, hvis det Parti, som „Sorø Amtstidende“ støtter, ikke havde været med til at stille dette Forslag, hvis det ikke havde ta-

get Initiativet til en Række af de Foranstaltninger, som her er Tale om. Hvis det højtærede Venstreparti var af samme Aand som Hans Jensen i „Sorø Amtstidende“ — en Aand, som jeg i øvrigt tror, en Artikel i „Fyens Tidende“ ogsaa giver Udtryk for i Dag —, saa kunde alle disse Beklagelser have været undgaaet.

Hr. Redaktør Hans Jensen siger et sandt Ord, at dette Forslag er Udtryk for Magtbrynde. Heri har han Ret, thi det karakteristiske ved dette Forslag er ikke blot, at det forsøger at gennemføre en Begrænsning af Taletiden, men at det haardnakket modsætter sig Forslag fra anden Side, der tilsigter at sikre Folketinget det, som skal og maa være Folketingets Hovedopgave, som er Folketingets Eksistensberettigelse, og uden hvilken det ingen Ret har til at eksistere: Folketingets Mulighed for at kontrollere Regeringsmagten, Folketingets Mulighed for at føle Regeringen og Administrationen og Regeringspartierne paa Pulsen.

For det er Folketinget blevet skabt, for det er Folkestyret blevet til. Heri findes, og kun heri findes Hovedberettigelsen for al parlamentarisk Folkestyre Verden over, at Folket kan sende sine Repræsentanter til et Raad, hvis Magt og Evne det skal være at kontrollere Regeringen, at gøre Folket opmærksom paa, naar Regeringen begaar Fejl, for at der kan appelleres til dets Godkendelse i de afgørende Øjeblikke.

Derfor har vi sammen med Venstre stillet Forslag om, at der skulde kunne rettes Spørgsmaal til Regeringen, Spørgsmaal om aktuelle, brændende Emner i Tiden. Den demokratiske, socialdemokratiske Regering, de høje Herrer fra Kanslergade, de gode gamle Demokrater, de skulde ikke have noget af, at der blev stillet Spørgsmaal til dem!

De er blevet alt for store til at svare paa, hvad Folkets valgte Repræsentanter spørger dem om. De er blevet alt for selvrædige, for fyldte af Magtbrynde til at opfylde den første, den ædleste og den simpleste parlamentariske Pligt, som man har. Og naturligvis, saa snart de mægtige Herrer, som har Regeringsmagten, rynker Brynene, saa snart de knurrer lidt og er utilfredse med, at et Forslag af denne Art fremkommer, saa lader det højtærede Venstreparti Forslaget falde, saa sætter det intet ind for at gennemføre det, saa gør det det ikke til en Betingelse for at gennemføre andre Dele, som Regeringen og Regeringspartierne ønsker gennemført. Ogsaa et lille Tilfælde, som klart viser, hvordan Situa-